

„Tvoje úpění znělo, jako když potřebuje pomoct velryba. Ale ty nejsi velryba. Ty přece patříš na zem, a ne do vody.“

A mašinka velrybě všechno vyprávěla, hlavně jak ji mrzí, že porušila slib, který dala panu inženýrovi. Každopádně se jí u moře moc líbilo a zrovna teď si nemohla vynachválit, jak se parádně vozí na hřbetu velryby, to že by jí doma nikdo neuvěřil.

Velryba se zasmála, až to začvachtalo, a řekla:

„To ještě nic není! Dobře se drž, mašinko, a koukej!“

A velryba začala s mašinkou cikcak brázdit mořské dálnice. Občas se ponořily pod hladinu a prohlížely si barevné korálové útesy, pak zase dohonily hejno delfínů a skákaly s nimi vysoko a daleko, až se mašinka bála, že spadne. Chvilí se dokonce plavily vedle zaoceánského parníku a nechaly se fotit lidmi, kteří nemohli uvěřit, že na širém moři potkali mašinku.

A mašinka se jenom usmívala a rozplývala se blahem a užívala si, že se veze.

Jenomže doma už měli o mašinku starost. Pan inženýr se podíval na hodinky, zamračil se, zamyslel se a popostrčil si brýle na nose, ačkoli mu vůbec nepadaly. Pak vzal telefon a zavolal nejdřív kamarádům hasičům, protože ti, jak známo, dokážou pomoci ve většině svízelných situací. Nakonec si ještě vzpomněl, jak je mašinka veliká a těžká, a zavolal ještě jinému kamarádovi, který uměl řídit jeřáb, naložili pro jistotu i ten jeřáb a jelo se.

Mezitím už velrybu začínalo bolet v zádech, protože mašinka byla opravdu hodně těžká a měla ostrá kolečka. Zamířily spolu do přístavu, kde mašinka bezpečně a pohodlně vyskočila zpátky na koleje. A zrovna v tu chvíli sem přijížděl i pan inženýr se svými kamarády. Mašinka si ho všimla a lekla se. Začala strach couvat, a kdyby velryba za ní nevyfoukla obří prskanec vody, málem by jí zase spadla na záda.

„Neboj se, mašinko, nepřijel jsem ti hubovat. Jenom jsem měl strach, že se ti něco zlého stalo, když ses tak dlouho nevracela,“

usmíval se na ni přívětivě pan inženýr a mašinka přestala couvat a zvesela zahoukala:

„Hú, húúúú! Jsem úplně v pořádkúú!“

„A kdopak ti vlastně pomohl z toho přílivu ven?“ zajímalo ještě pana inženýra.

„Moje kamarádka. Táhle plave,“ ohlídla se mašinka do mořských vln a zavolala:

„Děkuju ti, velrybo! Jak bych se ti jen mohla odvděčit?“

A velryba si povzdechla:

„Ty ses chtěla podívat na moře a já bych se zase ráda podívala do vnitrozemí, jak asi vypadají pole a louky a lesy a města. Jenomže to já nemůžu,“ plácla ploutví do vody.

A pár kapek dopadlo na čelo i panu inženýrovi, který se utřel rukávem a divil se:

